

UOHSX003DSNZ

PŘEDESEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R67/2010/VZ-881/2011/310/JHr

V Brně dne: 18. 1. 2011

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 26. 5. 2010, podaném navrhovatelem -

- společností MHM computer a.s., se sídlem U Pekáren 1309/4, 102 00 Praha 10 – Hostivař, IČ 00539422, za níž jedná Ing. Pavel Miloschewsky, předseda představenstva, ve správním řízení zastoupeným na základě plné moci ze dne 19. 4. 2010 JUDr. Danielem Chamrádem, advokátem, se sídlem K Hutím 5/665, 194 00 Praha,

proti usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 5. 2010 č. j. ÚOHS-S558/2004/VZ-4599/2010/510/IFa, o přezkoumání úkonů zadavatele-

- Česká republika – Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, IČ 00007064, jehož jménem jedná Radek John, ministr,

ve věci přezkoumání rozhodnutí zadavatele č.j. ZM-141-15/VZ-2004 ze dne 25. 6. 2004 o vyloučení navrhovatele z další účasti ve veřejné zakázce „Diskové pole a optické prepínače SAN“, zadané obchodní veřejnou soutěží, podle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, vyhlášené v Obchodním věstníku č. 17/2004 dne 28. 4. 2004 pod značkou 191775-17/04,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 5. 2010 č.j. ÚOHS-S558/2004/VZ-4599/2010/510/IFa

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Česká republika – Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 963/3, 170 34 Praha 7 (dále jen „zadavatel“) vyhlásil dne 28. 4. 2004 v Obchodním věstníku č. 17/2004 pod zn. 191775-17/04 obchodní veřejnou soutěž na veřejnou zakázku „Diskové pole a optické přepínače SAN“ (dále jen „veřejná zakázka“) podle části druhé zák. č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Zadavatel obdržel v soutěžní lhůtě sedm nabídek, přičemž na základě doporučení výběrové komise vyloučil nabídku uchazeče MHM computer s. r. o., se sídlem U Pekáren 1309/4, 102 00 Praha 10 – Hostivař (dále jen „navrhovatel“) z další účasti ve veřejné zakázce svým rozhodnutím č.j. ZM-141-15/VZ-2004 ze dne 25. 6. 2004. Důvodem vyloučení bylo, že nabídka navrhovatele nemá zákonem stanovenou dobu platnosti ve smyslu § 41 zákona. Proti rozhodnutí o vyloučení podal navrhovatel dne 7. 7. 2004 námítky, kterým statutární orgán zadavatele nevyhověl rozhodnutím č.j. OPF-22/04-2004-788/04-2003 ze dne 16. 7. 2004. Navrhovatel proto podal dne 30. 7. 2004 u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele.
2. Navrhovatel v návrhu uvedl, že dle jeho názoru uvedení doby platnosti způsobem učiněným v nabídce není důvodem pro jeho vyloučení ze soutěže. Navrhovatel rovněž uvedl, že není oprávněn disponovat délkou zadávací lhůty ani dobou jejího prodloužení. Navrhovatel má za to, že ve své nabídce uvedl fakultativní údaj platnosti nabídky, přičemž jím uvedená délka lhůty je shodná s délkou zadávací lhůty a doba platnosti nabídky není dle jeho názoru v rozporu s dobou platnosti upravenou zákonem. Navrhovatel rovněž uvedl, že zákon přímo nestanoví dobu platnosti nabídek, ale pouze definuje zadávací lhůtu v § 8 zákona jako dobu po kterou jsou uchazeči vázáni svými nabídkami. Navrhovatel proto požaduje, aby Úřad zrušil rozhodnutí zadavatele o jeho vyloučení a zařadil jej zpět do soutěže.
3. K obsahu návrhu zadavatel sdělil, že jeho rozhodnutí o vyloučení navrhovatele ze soutěže vycházelo z toho, že v nabídce navrhovatele byla stanovena její platnost v délce „90 kalendářních dnů“. Z uvedeného údaje tedy podle zadavatele vyplynulo, že po této době již nabídka není platná a nemohla by tedy být na základě ní uzavřena ani dodavatelská smlouva. Na základě tohoto závěru zadavatel navrhl, aby návrh byl zamítnut, neboť zadavatel rozhodnutím o vyloučení navrhovatele z další účasti v obchodní veřejné soutěži neporušil zákon.

4. Úřad přezkoumal napadené rozhodnutí zadavatele č. j. ZM-141-15/VZ-2004 ze dne 25. 6. 2004 o vyloučení navrhovatele i postup zadavatele při zadání veřejné zakázky a zejména na základě předložené dokumentace v rozhodnutí č.j. S 558-R/04-487/140/OŠ ze dne 29. 9. 2004 dospěl k závěru, že zadavatel vyloučením navrhovatele neporušil zákon, což odůvodnil následovně. Zadavatel ve vyhlášení obchodní veřejné soutěže (dále rovněž „OVS“) uvedl, že zadávací lhůta činí 90 kalendářních dnů a počíná běžet dnem otevírání obálek (24. 6. 2004), kdy navrhovatel současně předložil svou nabídku. V nabídce navrhovatele v části IV. „Vlastní prohlášení“ je uvedena tato formulace - „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“. Tímto prohlášením tedy navrhovatel omezil platnost své nabídky pouze na dobu zadávací lhůty uvedenou v podmínkách obchodní veřejné soutěže. Doby platnosti však nelze ztotožňovat se zadávací lhůtou, která se prodlužuje uchazečům umístěným na prvním až třetím pořadí až do doby uzavření smlouvy podle § 40 zákona. Mimo to se zadávací lhůta prodlužuje při podání námitek podle § 56 odst. 5 zákona až do vyřízení námitek. Zadávací lhůta rovněž neběží do doby nabytí právní moci rozhodnutí o návrhu, viz § 57 odst. 4 zákona. Úřad rovněž konstatoval, že zadavatel by nemohl uzavřít s navrhovatelem smlouvu po uplynutí doby platnosti nabídky, neboť nemůže jednostranně prodloužit dobu platnosti stanovenou navrhovatelem. Po uplynutí zadávací lhůty již přitom zákon nepřipouští její úpravu. V době vydání prvostupňového rozhodnutí Úřadu, tedy dne 29. 9. 2004, již nabídka navrhovatele ztratila platnost. Z uvedeného dle názoru Úřadu vyplývá, že vyloučením navrhovatele z další účasti v OVS nebyl porušen zákon, a proto Úřad správní řízení zastavil.
5. Předseda Úřadu zmíněné rozhodnutí prvního stupně potvrdil rozhodnutím č.j. 3R 91/04-Ku ze dne 28. 2. 2005. Předseda Úřadu zejména potvrdil, že formulace uvedená v nabídce navrhovatele nepochybně vyjadřuje skutečnost, že navrhovatel omezuje lhůtu pro přijetí návrhu na uzavření smlouvy na 90 kalendářních dnů. V této souvislosti předseda Úřadu poukázal na kogentní ustanovení § 8 zákona, které stanoví dobu, po kterou je navrhovatel svou nabídkou vázán (tedy délku zadávací lhůty) a dále na ustanovení, která upravují prodloužení této lhůty (ust. § 56 odst. 5 a ust. § 57 odst. 4 zákona). Jestliže navrhovatel stanovil platnost nabídky, de facto tedy dobu, po kterou je svou nabídkou vázán, odchýlně od těchto ustanovení zákona, nelze nabídku navrhovatele považovat za odpovídající podmínkám soutěže.

Řízení o žalobě před Krajským soudem a řízení před Nejvyšším správním soudem

6. V předmětné věci Krajský soud v Brně poprvé rozhodl rozsudkem č. j. 31 Ca 26/2005 ze dne 30. 11. 2005, kterým byla zamítnuta žaloba navrhovatele ze dne 17. 3. 2005, podaná proti rozhodnutí Úřadu ze dne 29. 9. 2004 a rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 28. 2. 2005. Proti tomuto rozsudku podal navrhovatel kasační stížnost, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 7 Afs 48/2006 ze dne 31. 5. 2007, který uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že krajský soud se nezabýval tím, zda prohlášení navrhovatele o časovém údaji platnosti nabídky bylo řádným projevem vůle. NSS vyslovil rovněž názor, že v dané věci je jedinou spornou otázkou to, zda prohlášení navrhovatele „Platnost nabídky: 90

kalendářních dnů“, obsažené v nabídce, může být důvodem pro vyloučení navrhovatele z další účasti v obchodní veřejné soutěži. Krajský soud v Brně tedy o věci rozhodoval znovu a rozsudkem č.j. 62 Ca 36/2007-29 ze dne 29. 2. 2008 žalobu opět zamítl s tím, že prohlášení navrhovatele je projevem vůle učiněným vážně, určitě a srozumitelně a nelze na ně tedy nahlížet jako na neplatný právní úkon ve smyslu § 37 a § 41 občanského zákoníku. Krajský soud se rovněž ztotožnil s navrhovatelem v tom, že stanovením doby platnosti nabídky vymezil dobu, po kterou je svou nabídkou vázán, a to odchylně od ust. § 8 a § 40 zákona. Vzhledem k tomu nelze jeho nabídku považovat za odpovídající podmínkám OVS. Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal navrhovatel další kasační stížnost, které NSS rovněž vyhověl, a to rozsudkem č. j. 7 Afs 77/2008-68 ze dne 20. 5. 2009 a napadený rozsudek krajského soudu zrušil. NSS se neztotožnil s tím, jak krajský soud interpretoval projev vůle navrhovatele a dovedl, že nabídku navrhovatele je třeba vykládat podle interpretačních zásad soukromého práva. NSS vyložil projev vůle navrhovatele, obsažený v příslušné části nabídky, za použití judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu a dospěl k závěru, že navrhovatel byl z další účasti v OVS vyloučen v rozporu se zákonem.

7. Právním názorem NSS, vysloveným v rozsudku 7Afs 77/2008-68 ze dne 20. 5. 2009 je dle § 110 odst. 3 soudního řádu správního vázán rovněž krajský soud v Brně, který ve svém rozsudku č.j. 62 Ca 36/2007-87 ze dne 18. 11. 2009, k otázce, zda prohlášení navrhovatele „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“, obsažené v jeho nabídce, může být důvodem pro vyloučení navrhovatele z další účasti v OVS uvedl následující. Jak vyplynulo ze zrušovacího rozsudku NSS ze dne 20. 5. 2009, NSS jednoznačně stanovil, že jazykové vyjádření navrhovatele, který v nabídce uvedl totožnou formulaci, nebylo natolik jednoznačné, aby bylo možno vyslovit názor, že bylo v rozporu s navrhovatelovou vůlí. Nebyla tedy naplněna podmínka ust. § 35 odst. 2 občanského zákoníku, že „právní úkony vyjádřené slovně je třeba vykládat podle vůle toho, kdo právní úkon činí, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem“. V daném případě bylo hlavním a jediným cílem navrhovatele získat veřejnou zakázku. Nelze proto předpokládat, že by navrhovatel zpracoval svoji nabídku v rozporu s podmínkami soutěže, neboť by sám sebe diskvalifikoval z další účasti v OVS. Nelze-li z textu prohlášení „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“ spolehlivě usuzovat na skutečný význam takového prohlášení, je třeba vycházet z celkového kontextu případu a zejména zohlednit tvrzení navrhovatele, co bylo jeho skutečným úmyslem. Navrhovatel přitom od počátku tvrdil, že předmětným prohlášením v nabídce zamýšlel dát zadavateli najevo, že si je vědom délky zadávací lhůty. Svým prohlášením tedy navrhovatel vysvětluje svou skutečnou vůli, což je v okamžiku podání nabídky rozhodující. Dle názoru NSS je třeba vůli navrhovatele, vyjádřenou v jeho prohlášení, zohlednit a nikoliv pouze negovat, neboť není důvod přisuzovat navrhovateli iracionální chování, které by bylo v rozporu s jeho hospodářskými zájmy, tj. se zájmem získat veřejnou zakázku. NSS tedy uzavřel, že prohlášením navrhovatele „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“, učiněným v nabídce, bylo zadavateli sděleno, že navrhovatel bere na vědomí délku zadávací lhůty a takové prohlášení nemohlo být důvodem pro jeho vyloučení z další účasti v OVS. Na základě tohoto právního závěru krajský soud konstatoval, že předseda Úřadu nepostupoval v souladu se zákonem, pokud zákonnost vyloučení navrhovatele potvrdil, a proto rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. 3R 91/04-Ku ze dne 28. 2. 2005 i jemu předcházející rozhodnutí Úřadu vydané v prvním stupni správního řízení č. j. S 558-R/04-487/140/OŠ ze dne 29. 9. 2004 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Napadené usnesení

8. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností a předložení dalších dokladů věci se týkajících vydal Úřad dne 12. 5. 2010 usnesení č. j. ÚOHS-S558/2004/VZ-4599/2010/510/IFa, kterým správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zastavil, neboť žádost (návrh na zahájení správního řízení) se stala bezpředmětnou.
9. V odůvodnění citovaného usnesení Úřad zejména uvedl, že zadavatel porušil zákon, když vyloučil navrhovatele z účasti v OVS z důvodu prohlášení v nabídce „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“, přestože jeho úmyslem jednoznačně bylo zúčastnit se zadávacího řízení a získat veřejnou zakázku. Veřejná zakázka však již byla realizována na základě smlouvy ze dne 30. 12. 2005, kterou zadavatel uzavřel se společností Siemens business Services s. r. o. Praha a pokračovat v předmětné OVS tedy nelze. Eventuální zrušení rozhodnutí zadavatele č. j. ZM-141-15/VZ-2004 ze dne 25. 6. 2004 o vyloučení navrhovatele z účasti v OVS, již tedy z těchto důvodů není účelné, neboť zadavatel nemá možnost vrátit navrhovatele zpět do OVS, která již byla ukončena, příslušná smlouva byla uzavřena a žádost (návrh na zahájení řízení) se tak stala zjevně bezpředmětnou. Úřad dále zejména zdůraznil, že ve správním řízení bylo s přihlédnutím k právním závěrům Krajského soudu v Brně učiněným v rozsudku č. j. 62 Ca 36/2007-87 ze dne 18. 11. 2009 i právním závěrům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 77/2008-68 ze dne 20. 5. 2008 zjištěno, že zadavatel nepostupoval při vyloučení navrhovatele z účasti v OVS v souladu se zákonem. Při posuzování účelu správního řízení je však třeba vyjít ze samotného smyslu tohoto řízení a z jeho možných důsledků. Pokud by Úřad rozhodl o zrušení rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele a vyhověl tak požadavku navrhovatele, toto rozhodnutí by již nemohlo nijak ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť došlo k realizaci veřejné zakázky a nový výběr nabídky by již nemohl být proveden.
10. Dále Úřad v napadeném rozhodnutí uvedl, že pokutu za porušení zákona lze uložit v subjektivní lhůtě jednoho roku a v objektivní lhůtě tří let. Vzhledem k tomu, že k porušení zákona došlo rozhodnutím zadavatele ze dne 25. 6. 2004, když vyloučil navrhovatele z další účasti v OVS, je zřejmé, že tříletá objektivní lhůta již uplynula, pokutu za porušení zákona tedy již nelze uložit a Úřad proto správní řízení zastavil.

II. Námitky rozkladu

11. Proti výše uvedenému napadenému usnesení Úřadu podal navrhovatel dne 26. 5. 2010 rozklad, který byl Úřadu doručen dne 1. 6. 2010. V úvodu rozkladu vyslovil navrhovatel domněnku, že napadené rozhodnutí nemá oporu v zákoně. V prvním bodě rozkladu navrhovatel namítá, že předmětem řízení, které má být napadeným rozhodnutím zastaveno není veřejná zakázka sama o sobě, ale konkrétní správní akt, kterým je sporné rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele z účasti v OVS ze dne 25. 6. 2004 č.j. ZM-141-15/VZ-2004. Navrhovatel má proto za to, že pokud Úřad dovozuje bezpředmětnost žádosti navrhovatele (návrhu na zahájení řízení) z faktu, že veřejná zakázka již byla v mezidobí

realizována, pak se dle mínění navrhovatele jedná o chybnou právní úvahu. Navrhovatel rovněž uvádí, že svoji žádost podal za účelem posouzení správnosti rozhodnutí zadavatele o jeho vyloučení z účasti v OVS. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí zadavatele stále existuje, za meritum věci tedy navrhovatel považuje posouzení zákonnosti platného a účinného rozhodnutí zadavatele. Podle navrhovatele tedy lze řízení zakončit věcným rozhodnutím, nikoliv tedy pouze procesním rozhodnutím o zastavení řízení, jak to učinil Úřad. Navrhovatel dále namítá, že Úřad netvrdí, že by zanikl předmět žádosti nebo právní titul jejího uplatnění, avšak rozhodnutí o zastavení řízení opírá pouze o nemožnost zařadit uchazeče zpět do soutěže a důvody pro zastavení řízení tedy nenachází v řízení samotném, nýbrž v okolnostech ležících mimo toto řízení.

12. V dalším bodě rozkladu navrhovatel uvádí, že podle něj ze závěrů výše citovaných rozsudků NSS a Krajského soudu v Brně vyplývá, že pokud by se Úřad namísto zastavení správního řízení zabýval věcí samou, nezbylo by mu, než vyslovit nezákonnost postupu zadavatele při vyloučení navrhovatele z další účasti v OVS, a toto rozhodnutí zadavatele zrušit. Podle názoru navrhovatele by tak byly vytvořeny předpoklady pro uplatnění nároku navrhovatele na náhradu škody dle ust. § 8 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Navrhovatel má tedy za to, že Úřad mu napadeným usnesením odepřel právo meritorně vyřešit jeho žádost a negativně ovlivnil jeho postavení při případném uplatnění jeho nároku na náhradu škody.
13. Navrhovatel dále namítá, že pochybení Úřadu spatřuje v tom, že Úřad rezignoval na výkon své působnosti spočívající v dohledu nad zákonností zadávacího řízení, ačkoliv soudní orgány potvrdily, že zadavatel porušil zákon. Tím dle navrhovatele protiprávní úkon zadavatele (tedy vyloučení navrhovatele z další účasti v OVS) zachoval a de facto se přiklonil k závěru, že posuzování zákonnosti úkonů, učiněných zadavateli, je právně významné pouze po dobu do uzavření smlouvy.

Závěr rozkladu navrhovatele

14. S ohledem na výše uvedené navrhovatel žádá, aby předseda Úřadu napadené usnesení změnil a uložil zadavateli provést nápravu tak, aby rozhodnutí o vyloučení navrhovatele bylo zrušeno, stejně jako rozhodnutí ze dne 16. 7. 2004, jímž zadavatel nevyhověl námitkám navrhovatele.

Řízení o rozkladu

15. Dne 11. 6. 2010 podal k rozkladu navrhovatele vyjádření zadavatel, který uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry učiněnými Úřadem v napadeném usnesení a se zastavením správního řízení. Zadavatel proto navrhuje, aby předseda Úřadu napadené usnesení jako věcně správné potvrdil.

Stanovisko předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

16. Po projednání rozkladu a příslušného spisového materiálu rozkladovou komisí ustavenou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu napadené usnesení přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, stejně jako s přihlédnutím k právním závěrům NSS a Krajského soudu v Brně jsem dospěl k následujícím závěrům.

17. Ve správním řízení Úřad správně aplikoval ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu o zastavení správního řízení z důvodu bezpředmětnosti žádosti, neboť je skutečností, že žádost navrhovatele (jeho návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele) byla projednána až poté, kdy již došlo k realizaci předmětné veřejné zakázky. Veřejná zakázka „Diskové pole a optické přepínače SAN“ byla realizována již na základě smlouvy č. j. ZM-45/VZ-2005 ze dne 30. 12. 2005, kterou zadavatel uzavřel se společností Siemens business Services s. r. o. Praha a k jejíž praktické realizaci došlo již v průběhu roku 2006. Žádost o zrušení rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele z další účasti ve veřejné zakázce se vzhledem k době plnění veřejné zakázky tedy logicky stala zjevně bezpředmětnou. Skutečnost, že zadavatel nepostupoval v souladu se zákonem byla totiž postavena najisto až na základě kvalifikovaných právních závěrů, k nimž NSS dospěl v rozsudku č. j. 7 Afs 77/2008-75 ze dne 20. 5. 2009. Tyto právní závěry absorboval rovněž Krajský soud v Brně a vyjádřil je v odůvodnění svého rozsudku č. j. 62 Ca 36/2007-87 ze dne 18. 11. 2009. Uvedenými právními závěry soudů je povinen se řídit rovněž Úřad ve správním řízení, který to také dostatečně zřetelně vyjádřil v odůvodnění napadeného usnesení v části „Závěry orgánu dohledu“, body 17 až 23, na kterou v podrobnostech odkazují. Úřad zejména konstatuje, že zadavatel porušil zákon, když vyloučil navrhovatele z účasti v OVS z důvodu prohlášení navrhovatele „Platnost nabídky: 90 kalendářních dnů“, formulovaném v jeho nabídce, přestože úmyslem navrhovatele bylo získat veřejnou zakázku. Námitku navrhovatele, že Úřad nesprávně dovozuje bezpředmětnost žádosti navrhovatele zejména z faktu, že veřejná zakázka již byla realizována však nemohu akceptovat. Pokud navrhovatel požaduje, aby Úřad napadené usnesení změnil a rozhodl o nezákonnosti rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele č.j. ZM-141-15/VZ-2004 ze dne 25. 6. 2004, pak tento požadavek považuji za nadbytečný a neúčelný za situace, kdy nezákonnost tohoto rozhodnutí zadavatele již byla napadeným usnesením jednoznačně deklarována, a to na základě právních závěrů obsažených ve výše citovaných rozsudcích NSS a Krajského soudu v Brně. Navrhovatel tedy může vycházet z obsahu těchto rozsudků, případně z obsahu odůvodnění napadeného usnesení i při případném uplatnění nároku na náhradu škody podle výše citovaného zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Posouzení zákonnosti platného a účinného rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele z OVS bylo tedy již provedeno jak v citovaných soudních řízeních, tak i ve správním řízení dostatečným způsobem a porušení zákona ze strany zadavatele bylo v příslušných rozhodnutích jednoznačně stanoveno. Žádost navrhovatele se tedy z těchto důvodů jeví jako bezpředmětná. K uvedenému dále uvádím, že se plně ztotožňuji se stanoviskem Úřadu, vyjádřeným v napadeném usnesení, že účelem a smyslem zadávacího řízení je provedení výběru nejvhodnější nabídky uchazeče na realizaci

dané veřejné zakázky. Souhlasím proto rovněž se závěry Úřadu, že v případě, pokud by Úřad zrušil rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele, učiněné v rozporu se zákonem, pak by toto rozhodnutí nemohlo žádným způsobem, a to ani hypoteticky, ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky za stavu, kdy veřejná zakázka je již realizována a nový výběr nejvhodnější nabídky by tedy nemohl být proveden. Takové rozhodnutí Úřadu by ztrácelo z hlediska prosazování základních principů zadávacího řízení smysl, a proto se se stanoviskem Úřadu ztotožňuji a námitku zadavatele, uvedenou v rozkladu, považuji za neopodstatněnou.

18. S tvrzením navrhovatele, že Úřad rezignoval na výkon své působnosti při dohledu nad zákonností zadávacího řízení rovněž nesouhlasím. Úřad totiž v napadeném usnesení výslovně stanovil, že rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele z další účasti v OVS bylo protiprávním úkonem a respektoval tedy závazný právní názor NSS i Krajského soudu v Brně. Námitka navrhovatele, že jeho vyloučení z účasti v OVS bylo Úřadem akceptováno, tedy nemůže obstát. V případě, kdy je již uzavřena příslušná smlouva ze strany zadavatele a navíc již došlo k realizaci veřejné zakázky, nemůže Úřad svým zásahem tento stav nijak ovlivnit a vrátit zadávací řízení do fáze výběru nejvhodnější nabídky. Úřad tedy podle mého názoru postupoval zcela v souladu se zákonem, když v souladu s právními závěry příslušných soudů deklaroval, že ze strany navrhovatele došlo k porušení zákona. Z těchto důvodů proto nemohu souhlasit ani s tvrzením navrhovatele, že Úřad údajně negativně ovlivnil jeho postavení při eventuálním uplatnění nároků na náhradu škody.

III. Závěr

19. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zvážení, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného usnesení z důvodu uvedených v rozkladu.
20. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody pro zrušení či změnu napadeného usnesení, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku.

POUČENÍ

Proti tomuto usnesení se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

Otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. JUDr. Daniel Chamrád, advokát, se sídlem K Hutím 5/665, 194 00 Praha
2. Česká republika – Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/4, 170 34 Praha 7

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy